

1854.

„Поменута варошъ (*Крушевцеъ*, б. м.) одстои на едну милоу одъ реке, коя дели *Бугарску* одъ *Расіе* или *Србіе*: што е све едно“.

О историчной важности упомена старіи путника неки, кои су крозъ Србію прошли, а особито Бетрандони да ла Брокиѣра. (Одъ Г. **Јована Ристића**). Гласникъ друштва србске словесности. Свезка VI, 1854, стр. 213.

1855.

„Изъ Ниша у Бугарској 5 јуни. По кои путъ дође Србски Дневникъ и коме одъ овдѣшњи люди у руке те тако видимо и читамо, али не редовно, што се по свету ради. Некако, ово мало што читамо, највише вѣруемо Вашимъ извѣстияма и до сада смо имали узрока и право. Само кадъ би смѣли, било би много одъ наши люди, кои би Вашъ листъ држали. Не само *Нишлив*, кои су ближи Србима и по положаю и по езикѹ, него и *прави Бугари* у *Софи*, *Филибе*, *Серезу* и т. д. читаю Дневникъ и то те како радо“.

По-нататѣкъ слѣдва за положението на Бѣлгарія.

Србски Дневник, стр. 3—4 отъ 23 јуни 1855 год.

1855.

Петаръ пустиникъ и његова крстоносна войска (одъ Ј. Спорила).

„Побѣдителѣи нађу у Земуну доста хране одъ сваке врсте, а особито волова и коня, којихъ су башъ **найманѣ** имали. Петъ дана проведу у Земуну честећи се и левентуюћи, а **шестый** данъ чую, да се угарскій кралъ са великомъ войскомъ приближуе, да имъ се освети, што су му на градъ ударили, и подданике потукли. Петаръ се поплаши, па брже болѣ стане гледати, да се на оној страни Саве нађе; али гдѣ толике бродове наћи? Узму дакле болване, увежу ихъ рогозомъ, па начинивши тако сплавове, пусте се преко Саве. *Бугари* стану ихъ са стрѣлама узнемиравати;